

Sygn. akt V KZ 39/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału V Penitencjarnego Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 stycznia 2013 r., odmawiające przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 3 października 2012 r., nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego P. W. o uchylenie prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 6 września 2010 r. o zarządzeniu wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec w/w skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. akt XXIII K .../06. Po rozpoznaniu zażalenia skazanego, Sąd Okręgowy w P. postanowieniem 19 listopada 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego. Sporządzoną przez siebie kasację od prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego wniósł skazany, jednak zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2013 r. Przewodniczący Wydziału V Penitencjarnego Sądu Okręgowego w P. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. odmówił przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. W uzasadnieniu zarządzenia

wskazał, że zgodnie z art. 519 k.p.k. strony mogą wnieść kasację tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Tymczasem skazany wniósł kasację od prawomocnego postanowienia sądu drugiej instancji, które to uprawnienie z mocy art. 521 k.p.k. przysługuje jedynie Prokuratorowi Generalnemu i Rzecznikowi Praw Obywatelskich. Przewodniczący Wydziału nadmienił również, że ze względu na niedopuszczalność kasacji, skazanego nie wzywano do uzupełnienia jej braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie kasacji przez obrońcę będącego adwokatem.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł w ustawowym terminie skazany, podając, że działa „na podstawie art. 425 par. 1-3 k.p.k. w zw. z art. 6 par. 1 k.k.w., w zw. z art. 20 k.k.w. par. 2, w zw. z art. 429 k.p.k. par. 2, w zw. z art. 1 par. 2 k.k.w.” Powołując się zaś na art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił „powyższemu orzeczeniu określone w art. 439 k.p.k. par. 1 pkt 7 i 9, w zw. z art. 17 k.p.k. par. 4 i 6 (w tym miejscu autor pominął słowo „uchybień” – uwaga SN) będące bezwzględną przyczyną odwoławczą, polegającą na braku spełnienia określonych okoliczności wskazanych w art. 139 k.p.k. i 138 k.p.k., a także braku okoliczności wskazanych w art. 75 k.k. par. 4 i naruszeniu przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. o doręczaniu przesyłek w postępowaniu Karnym i Karnym Wykonawczym”. W konkluzji wniósł o uwzględnienie zażalenia, co zapewne miałyby polegać na uchyleniu zaskarżonego zarządzenia i sformułowaniu odpowiednich wytycznych dla Sądu Okręgowego w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w treści powołanych przepisów, zaś skarżący nie wykazał, że ich zastosowanie było błędne. Co więcej, wywody skarżącego, poczynawszy od powołania przepisów prawa, które jego zdaniem stanowią podstawę zaskarżenia przedmiotowego zarządzenia, świadczą o całkowitym niezrozumieniu tych przepisów, jak też roli Sądu Najwyższego w zainicjowanym postępowaniu incydentalnym. Z obszernego zażalenia wynika bowiem, że P. W. oczekuje od tego Sądu skontrolowania prawidłowości postępowania wykonawczego w jego sprawie, w szczególności prawidłowości doręczenia mu orzeczenia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, a w związku z tym rozstrzygnięcia, czy orzeczenie to stało

się prawomocne przed upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby (art. 75 § 4 k.k.). Należy w związku z tym wyjaśnić, że takich uprawnień w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem wskazanego wyżej zażalenia Sąd Najwyższy nie ma. Jedynym jego zadaniem jest sprawdzenie prawidłowości zaskarżonego tym zażaleniem zarządzenia, to zaś, jak wcześniej stwierdzono, jest zgodne z prawem.

Chociaż nie ma to istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, wypada zauważyć, że skarżący jako podstawę wniesienia zażalenia wskazał szereg przepisów ustaw karnych (procesowej, wykonawczej), jednak błędnie, bowiem o prawie wniesienia zażalenia na zarządzenie odmawiające przyjęcia kasacji mówi art. 530 § 3 k.p.k. Można też odnotować, że mimo, iż chodzi o wydane przez Przewodniczącego Wydziału zarządzenie, skarżący zadeklarował, że zarzuty stawia orzeczeniu. Ich treść każe przyjąć, co wcześniej zauważono, że pod pretekstem zaskarżenia zarządzenia odmawiającego przyjęcia kasacji, skazany usiłował doprowadzić do poddania kontroli innych wydanych w jego sprawie decyzji, zwłaszcza o zarządzeniu wykonania kary, być może dlatego, że wcześniej, co wynika z zażalenia i akt sprawy, bez powodzenia ubiegał się o wniesienie kasacji przez Prokuratora Generalnego. Jest oczywiste, że zabieg ten nie mógł okazać się skuteczny.

Podsumowując powyższe – w sytuacji, gdy kasacja sporządzona przez skazanego skarżyła nie wyrok sądu odwoławczego, ale wydane przezeń postanowienie (w takim wypadku uprawnione do wniesienia kasacji są wyłącznie podmioty określone w art. 521 k.p.k.), musiała zostać wydana decyzja (zarządzenie) o odmowie przyjęcia kasacji. Trafności tej decyzji nie zmienia okoliczność, że Przewodniczący Wydziału powinien wskazać nie na niedopuszczalność kasacji (wszak ustawa dopuszcza wniesienie kasacji, chociaż nie przez stronę, także od prawomocnego postanowienia sądu kończącego postępowanie), ale na jej wniesienie przez osobę nieuprawnioną.

Z tych powodów Sąd Najwyższy uznał zaskarżone zarządzenie za, co do istoty, prawidłowe i orzekł jak na wstępie.